Вирвалася з ночі коляда!
Вилетіла з лісу мовчазного!
Сніг летить, на голови сіда,
неузримі, бо ніде нікого.

Скрізь ніде нікого. Ліс і сніг.
Пахне хвоя. Пахне, доки втягне
в коло тіней, мстивих і сумних,
літургійне тло старообрядне.

А тобі забаглось коляди!
А тобі забаглось товариства!
Вік минув, як замело сліди
і втекла на санях доля бистра.

Це життя минає чи тремтить
промінь зірки в смеречини в жмені?
Наче бинда сріберна за віть
зачепилась на скаку шаленім.

Це тобі й зосталося: про все
нагадати, душу прив'язати
до зорі, що коляду спасе,
кинуту у хащі, як за грати.

По-сирітськи

пахне хвойний ліс,

тахне в сяйві місячнім дорога.
Сніг тріщить, згоряючи, як хмиз,
не пече, коли шепочеш: Ольга.